

thinget og Landsstinget. Ja, jeg siger endnu, efter min Mening fortjener den Regjering, der vilde gjøre dette, ikke at være Regjering. Det er ikke mig, der har karakteriseret den ærede Rigsdagsmands Ytringer, men det forekommer mig virkelig, at det vilde være i høi Grad usvarligt, om en Regjering saaledes vilde binde sig ligeoverfor de forskjellige Ørene af den lovgivende Magt.

J. N. Hansen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for en kort Bemærkning.

J. N. Hansen: Jeg har heller ikke fremstillet det som Noget, der var rigtigt og ønskeligt, men som Noget, der var rigtigere, end det efter min Mening er, at komme med det foreliggende Forslag. Hovedsagen er, at det nuværende Folkething ikke er det Folkething, som man ved Overenskomst fik til at gaae ind paa Loven, at der siden den Tid er foregaaet Omvalg, og at den Mening, der dengang gjorde Indrømmelser for at faae Loven, antages nu at være den stærkeste, og derfor kommer man nu, da den anden Mening antages at være den svagere, med Forslag til at faae det gjort om. Dersom det Folkething, der nu er her, var det samme som det, der dengang behandlede Loven, skulde jeg aldrig have dømt saa stærkt, men nu er det et andet, og jeg antager, at havde det været det samme Folkething, var Regjeringen aldrig kommen med denne Lov.

Winther: Det er virkelig med Forundring, at man maa see et saadant Lovforslag, som det nu foreliggende, komme frem fra den Mand, der har forelagt det, og jeg skal, hvis den ærede Formand tillader det, begrunde dette ved at oplæse et Par Linier af det Foredrag, han holdt i Landsstinget, da han der var Ordfører i Sernbanefagen. Han siger nemlig i Landsstingstidenden for 12te Sæssion, Spalte 2609—10: „Udvalget erkjender imidlertid, at der er meget vægtige Grunde, der gjøre det ønskeligt at faae Mellemstykkerne, nemlig: det mellem Narhuus og den fiesvigiske Grændse og

det over Snoghøi, forsaavidt det angaaer en Forbindelse med Nerne, allerede nu afgjort, for at ikke de Stridsspørgsmaal, der i saa Henseende have bestjæftiget Rigsdagen i en Række Aar, senere paany skulde drages frem.“ Nu har den ærede Minister fremlagt et Forslag, der netop paany sætter alle disse Stridsspørgsmaal i Bevægelse; men er dette rigtigt? Han har selv sagt, at det var urigtigt. — Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa en anden Omstændighed, hvorfor man maa seundre sig over, at dette Lovforslag om en Forandring af Loven af 10de Marts 1861 nu er kommet frem. Man maa nemlig erindre, at Regjeringen efter denne Lov har et stort Raaderum over, hvorledes Banelinierne paa dette Mellemstykke fra Veile og Narhuus skulde blive; thi naar Regjeringen blot fastholder Punkterne Veile, Horsens eller en Sidebane til Horsens, Ny Mølle og Narhuus, saa har den Ret til at lægge Banen, hvorledes den vil, enten Vest om Søerne eller Øst om dem. Jeg skal erklære, at forsaavidt Regjeringen bestemte, at Linien skulde gaae om ad Fuldbro Mølle, derfra til Ny Mølle og saa til Narhuus, da var den i fuldkommen Overensstemmelse med Loven, og dog sees det nu, at Regjeringen er kommen med et Lovforslag, uagtet den mener, at den muligt vil kunne vælge netop den Linie, jeg her har omtalt, og som den kan vælge støttet paa Loven af 10de Marts 1861. Det er altsaa efter min Mening fuldkommen unødvendigt for Regjeringen at forelægge det Forslag, den nu er fremkommen med, og det er lidet ønskeligt, at den derved paany har vaakt den Strid, som var dæmpet, og som Alle glædede sig over endelig at have faaet bragt til et nogenlunde taaleligt Resultat. Naar man dernæst seer hen til det Spørgsmaal, om Regjeringen, paa Grund af den Stilling, den indtog, da Loven af 10de Marts 1861 fik sit Grundlag i det, som Rigsdagen vedtog, burde være fremkommen med et Lovforslag som det foreliggende, saa kan jeg heller ikke Andet end nægte dette; thi da Sernbaneloven kom til eneste Behandling i Folkethinget, efter at have været behandlet i Landsstinget, blev den os foreviist som et Mæglingsforslag, i hvilket der var faststaaende Punkter, som